

[Økonomi- og budgetministeren.]

dagpengebidraget slår igennem helt, ikke med $\frac{3}{4}$, men med 1 pct., vil der ske en stigning med 1 pct. til den tillægspension, som den tidligere regering gennemførte, og som vi tilsluttede os. Der vil derved alene i statens udskrivning blive tale om en forhøjelse med ca. 2 pct., men det kompenseres af, vil jeg gerne understrege, at sygekassekontingentet falder væk, og det anser vi i regeringen og i socialdemokratiet for en ganske fornuftig foranstaltning. Dels vil det påvirke statens og kommunernes indkomster, når man ikke længere kan fradrage sygekassekontingentet i sin indkomstopgørelse, dels vil det betyde, at man afløser den kopskat, som sygekassekontingentet er, med en progressiv skat, som statsskatten er, og det anser vi for at være heldigt og rigtigt i sine sociale tendenser.

Jeg skal ikke kunne sige mere om, hvorledes udsigterne er, og jeg mener ikke, det ville være forsvarligt, om man prøvede på at gætte eller gisne yderligere. Når vi når frem til fastsættelsen af udskrivningsprocenten, har vi et bedre grundlag for at kunne vurdere, hvordan situationen er.

Så skal jeg til sidst kun gøre den bemærkning, at jeg naturligvis har lyttet til hr. Poul Schlüters 6 punkts program og hr. Henry Christensens, var det 5 eller 6 punkts program? Hr. Niels Helveg Petersen stillede det ikke op i punkter på helt samme måde, men han lyttede jeg naturligvis også til. Men jeg må sige, at det alt sammen er gamle travere. Der er ikke en ny tanke. Der er ikke et eneste nyt spadestik. Der er ikke en eneste konstruktiv idé, som ikke allerede er prøvet og fundet for let. Når de tre partier nu 8 måneder efter, at de afgav magten — og de havde magten, for de havde et flertal, det har vi ikke — mener at kunne genfremføre disse synspunkter og stille dem op smukt i programmatisk form, så må jeg undre mig over, at de ikke gjorde noget for at gennemføre dem, da de havde magten for kun 8 måneder siden. Vi skal naturligvis gerne fra regeringens side se med interesse på, hvad

oppositionspartierne foreslår; men jeg må erkende, at forhåndsindtrykket er, at der ikke var meget at tage med hjem.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Flere af ordførerne har været inde på, at denne debat nødvendigvis skulle ende i en dagsordensfejde, og det kan jeg kun være enig i. Jeg synes, der er så store problemer at drøfte i denne debat, at det i betragtning af, at det ikke er mere end en måneds tid siden, vi havde en udenrigspolitisk debat, nok så meget var de vigtigste indenrigspolitiske problemer, som burde præge denne debat. Jeg vil i anledning af de bemærkninger, hr. Poul Schlüter gjorde om debatten den 19.-20. april, gerne sige, at jeg i og for sig synes, at der i det oplæg, jeg gav den 19., var et ganske godt grundlag for en Europadebat. Jeg erindrer, at hr. Poul Schlüters partis daværende ordfører gav udtryk for det samme heroppefra, og det glædede mig, at også andre ordførere gjorde det. Vi fik den desværre ikke. Men det var altså ikke sådan, at der ikke var lagt op til en udenrigspolitisk debat, om ikke med perspektiv — det bør jeg i hvert fald ikke sige selv — så dog om en hel række emner på et ganske bredt felt, deriblandt først og fremmest det, som optager os så stærkt her i øjeblikket, nemlig hele samarbejdet i Vesteuropa.

Jeg er enig i de betragtninger, der er anført, og jeg skal ved at tale kort give mit bidrag til, at det udenrigspolitiske ikke kommer til at dominere denne debat på voldsom vis. Derfor skal jeg også nøjes med om hele den udvikling, der har været i udenrigspolitikken, siden vi drøftede den her 19.-20. april, at sige, at der vitterlig er sket en lang række meget glædelige ting, hvilket alle ordførerne var inde på. Jeg er ikke uenig med hr. Niels Helveg Petersen, når han talte om, at der næsten manglede fantasi til at følge med både i det, der sker, og i de perspektiver, der ligger i det, der sker. Vi har set Nixons besøg i Peking og Moskva, og vi har senest på det NATO-møde, jeg forlod i aftes, virkelig taget væsentlige skridt hen-